

מה יהיה צבע

העשן כשבוץ הבא?

פסוק השבוע שייך לטלפוניסטית בבניין הטלוויזיה הישראלית. היא היתה עדיין תחת רושם הידיעות. שליו את בחירתו של האפיפיור החדש — יוהנס פאולוס הראשון — בכנסייה הסיס-טינית ברומא.

המחשבות שלה, כמו של כל אזרחי ישראל, היו נתונות למיפגש ההיסטורי במחנה-הדוויד בשבוע הבא. ההרגשה ה"כללית היתה השבוע, כי בפגישה זו של ראשי ארצות-הברית, ישראל ומצריים ייקבע גורל יומת-השלום.

שאלה הטלפוניסטית: "האם יעלה ב"קמפ-דייוויד עשן לבן או שחור?"

דיעות

חזיר בהיכל

הדוקטור ליערנות ראה

את היער. הפוליטיקאים

ראו רק את העצים

תכונה רגילה של הפוליטיקאים היא שמרוב עצים אין הם רואים את היער, את זאת גילה השבוע מחדש הד"ר (ליער-נות) רענן וייץ, איש-ההתיישבות הוותיק.

כך שהגדה המערבית המאוכלסת נתונת ממיזוח-הירדן על-ידי הגולת-התיישבות ישראלית צפופה לאורך הירדן (מילבד פרודור בין יריחו ורמאללה). האוכלוסיה של רצועת-עזה נותקת מחצי-האי סיני על-ידי גורת-ההתיישבות של פיתחת רפיח. באיזורים המיושבים עצמם לא היתה צריכה לקום התיישבות.

כאשר הציג אלון עצמו את התוכנית. הסביר שאת הגדה המערבית צריכים ל-החזיר לירדן או לפלסטינים. באותה עת לא הסתייג אלון מרעיון המדינה הפלס-טינית העצמאית. בתנאי שגורת-ההתייש-בות הישראלית תנתק אותה מן העולם הערבי.

השבוע חזר וייץ על תורה ישנה זו. הוא הגיש תוכנית של התיישבות. שנמנעה מחדירה לאיזורים המאוכלסים, וקבע כי הדבר משאיר פתוחות את שלוש האופ-ציות: מסירת הגדה ועזה לירדן, צירופה לישראל, או כינון מדינה פלסטינית בה. זה היה הגיון פשוט. אך בישראל של 1978 אין עוד מקום להגיון פשוט.

ממרכת השרים. ברגע שפורסמו ה-דברים חסרי-החידוש. נפתחה סערה כבירה. כי רעיון המדינה הפלסטינית. שהיה כשר למהדרין ב-1968. הפך בינתיים ל-ממלכת שדים ורוחות רעות. הס מלהזכירו. מי שדוגל בו הוא עוכר-ישראל, בוגד ושמאלן.

כך קרה לווייץ. אפילו ראשי מיפלגת העבודה. שאותה הוא מייצג בסוכנות. התנפלו עליו בשצף-קצף. כאילו הכניס חזיר להיכל. יגאל אלון הסתייג ממנו —

המילחמה הלא נכונה, במקום

הלא-נכון, בזמן הלא-נכון

אנל תור
המתערבולת?



האם יעלה שוב? חיילי צה"ל מורידים את דגל ישראל מעל התורן כשלווחי המיליציות הנוצריות בדרום לבנון. בטכס פנימי חיילי מדרום לבנון. השבוע נדמה היה כי דגלי ישראל עומדים להתנופף מחדש ולא רק בדרומה של לבנון. בעיקבות החרפת המילחמה הסורית נגד המיליציות הנוצריות בצפון לבנון.

הוסיפה לפאניקה מלאכותית זאת גם אוירת המיסתורין שאפפה בשבוע שעבר פגישה לילית עם אורח זר חשוב בבית ראש-הממשלה בירושלים. זהירות מכונני-היהם של הרמטכ"ל, שר-הביטחון ושר-החוץ ברחובות ירושלים בשעת לילה מאו-חרת אל בית ראש-הממשלה. לא היתה יכולה שלא לקבץ לשם קהל של עתונאים סקרניים וצלמי עיתונות וטלוויזיה. המא-צים שעשו השרים בצאתם מהפגישה החשאית כדי להטעות את הנוכחים, להסב את תשומת-ליבם ולאפשר לאורח המיס-תורי לחמוק במהירות דרך הפתח האחורי של הבניין. נראו יותר כמאמצים למקד את תשומת-הלב על הביקור מאשר ל-הסתירו.

כאשר פורסם כי האורח הזר לא היה אלא כמיל שמעון, ממנהיגי הנוצרים שלרשותו עומדת מיליציה פרטית, החלה חרושת הספקולאציות לפעול כמלוא הקצב. ההנחה הנפוצה ביותר היתה: סוריה עו-רדת לצלל את ועידת קמפ-דייוויד כדי לפתוח במיתקפה כללית לחיסול המיליציות הנוצריות. בהנחה שידיה של ישראל תהיינה כבולות בתקופת ועידת-הפסיגה, היא מבקשת לקבוע עובדות בשטח. כדי למנוע אפשרות כזאת ביקשו ראשי המי-ליציות הנוצריות מישראל סיוע בנשק, תחמושת ואף בהתערבות ישירה אם היתה צורך בכך.

על פי גירסה אחרת היה ביקורו של כמיל שמעון בישראל קשור בתוכנית ה-נרקמת והולכת בקרב ראשי הימין הנוצרי בלבנון. תוכנית זו מיועדת להביא ל-ח-לוקת לבנון, ולהכרזה על הקמת מדינה בלבנון עצמאית שתשתרע באותם ש-טחים בצפון לבנון שבהם שולטות המיליציות הנוצריות. לשם הקמתה של מדינה נוצ-ית

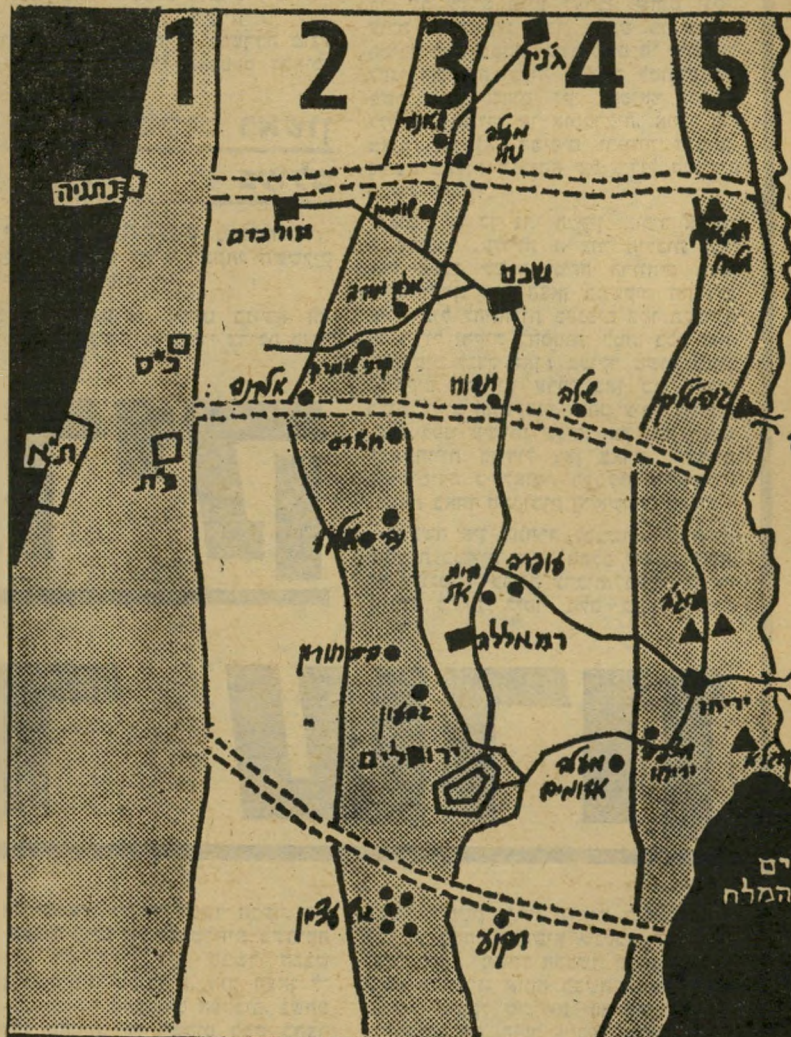
המילחמה הלא-נכונה, במקום

הלא-נכון, בזמן הלא-נכון! — כך הגדיר בשעתו מצביא אמריקאי את מיל-חמת קוריאה, שבה נסחף צבא ארצות-הברית לתוך מערכת שבה לא יכול היה לנצח. אחרי שנים של הקו-דום. נחתמה בסופו של דבר שביתת-נשק. שלא שינתה מאומה במצב.

אילו היה מעז מצביא ישראלי כלשהו לקום ולהגיד את האמת על המצב בלב-נון, הית משתמש במילים דומות לגבי הסכנה האורבת למדינה: להיסחף לתוך מילהמת לבנון, בלי תכלית ברורה, בלי מחשבה שקולה וכלי חישוב סביר של הסיכויים החסיכונים.

אך אחרי חודשים ארוכים של שיטת-מוח בכל כלי-התיקשורת הישראליים, אין עוד בצמרת המדינה אדם המעז להגיד את האמת על נושא זה. נדמה כי את מדיניות-הביטחון קובעים אנשים כמו ח"כ פסח גרופר, עסקן מיפלגתי מדרגה עשי-רית, בעל עסקים מפוקפקים, ופרופסור משה ארנס, אדם שאינו מצטיין במנת-מישכל מופלגת.

אל שני אלה הצטרף גם איש האופוזיציה יגאל אלון, שניצל את ההזדמנות כדי לעלות מחדש על הבמה. אפילו אם הדבר היה כרוך בתמיכה בלתי מסוייגת במדי-ניות ניצית של קיצוני הליכוד, הדוחפים לקראת התערבות ישראלית במלחמה ה-נטישה בלבנון.



מפת השלד

של אריק שרון (על פי על המשמר) מורכבת מחמש רצו-עות אוכלוסיות: 1 — מישור החוף; 2 — אזורי המורדות המערביים, שבהם אוכלוסיה ערבית דומיננטית; 3 — "קו הצמתים" שנועד לאחיזה אסטרטגית על עורקית-חבורה, לאורך ציר המפריד פיסית בין שני הריכוזים הערביים הגדולים; 4 — גביההר המאוכלס בצפיפות; 5 — פריסה בבקעת הירדן, האוסמת את גבולה המזרחי של ישראל, וסנתקת את אוכלוסיית הגדה מכל זיקה אפשרית לממלכת ירדן.

ובכך הסתייג גם מעצמו, אך אלון מוכן עתה לכל דבר (ראה מיסגרת), כדי להיות פופולרי.

אולם וייץ, האוהב מאבקים ציבוריים, לא נרתע. בעור שהפוליטיקאים ראו רק (החדש בעמוד 29)

וייץ פירסם סקר התיישבותי, שלא גילה שום דבר חדש. הוא אישר מחדש את הידוע זה מכבר: כי ההתנחלות הישרא-לית בשטחים הכבושים התנהלה מאז 1967 על פי תוכנית-אלון.

לפי תוכנית-אלון, תוכננה ההתיישבות